

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ing. Vierou Horčicovou ve věci

žalobce: N. T. H., narozen X.,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
místo pobytu: X.

zastoupen JUDr. Hugem Körblem, advokátem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ze dne 14. 1. 2026, č.j. MV-183397-4/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění:

Předmět řízení.

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2026, č.j. MV-183397-4/SO-2025, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), č. j. OAM – 79535-36/ZM-2024 ze dne 6. 10. 2025 o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobci je vytýkáno obcházení zákona již od počátku, to znamená od podání žádosti o pobyt za účelem odborného vysokoškolského studia, ke kterému nedošlo. Správní orgán I. stupně uvedl podklady, ze kterých při svém uvážení vycházel. V daném případě se jedná o porušení zákona č. 326/1999 Sb. podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) zákona. V řízení o žádosti žalobce správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce se snažil obejít kvóty stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb. zneužitím povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

Žaloba a vyjádření žalované

3. Žalobce namítá nedostatečné odůvodnění toho, proč má OAMP a žalovaná za to, že žalobce obešel zákon o pobytu cizinců. Žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty po téměř 3 letech svého pobytu v České republice (žalovaná uvádí, že přicestoval do České republiky dne 10. 1. 2022 a žádost o vydání zaměstnanecké karty podal až dne 17. 12. 2024). Je jednoznačné, že žalobce odděluje studium a zaměstnání. Žalobce doposud nepracoval. A pracovat chce až nyní, a proto žádá o vydání zaměstnanecké karty. To, že žalobci studium nejde například tak, jak by si OAMP či žalovaná představovala, nebo tak rychle, jak by si OAMP či žalovaná představovala, neznámá, že by to znamenalo, že ve skutečnosti žalobce chtěl obcházet zákon o pobytu cizinců. Pokud by skutečně chtěl obejít zákon o pobytu cizinců, patrně by hned po přicestování do České republiky využil toho, že může pracovat a pracoval by. Ve skutečnosti však aktuálně více než 3 roky nepracuje, stále studuje, momentálně studuje již na vysoké škole. Pokud chtěl od začátku obcházet zákon o pobytu cizinců a ve skutečnosti nestudovat, ale pracovat, jak se domnívá žalovaná a OAMP, tak se nabízí otázka, proč tedy skoro 3 roky čekal s tím, aby žádal o vydání zaměstnanecké karty a nepracoval do té doby, i když pracovat mohl. Pokud by byly správné domněnky žalované (a OAMP) o tom, že ve skutečnosti žalobce chtěl v České republice pracovat, těžko by se snahou pracovat čekal 3 roky.
4. Dále žalobce namítá nesprávný výklad ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) zákona, které dle žalobce obsahuje demonstrativní výčet případů, kdy se jedná o obcházení zákona o pobytu cizinců, kdy za takové případy považuje účelové uzavření manželství či určení otcovství či jmenování jako člena statutárního orgánu obchodní korporace. Pokud žalovaná (a OAMP) rozšiřují tento výčet případů obcházení zákona, žalobce má za to, že tak mají činit restriktivně. A pokud rozšiřují tyto specifické případy o situaci, kdy cizinec obchází kvóty na podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty, tak by to žalovaná měla zdůvodnit a vysvětlit. Žalobce má za to, že takové zdůvodnění a vysvětlení žalovaná nemá.
5. Pro úplnost žalobce uvádí, že ve skutečnosti se ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců týká obcházení zákona o pobytu cizinců. Nikoliv nařízení vlády. Přitom sama žalovaná v rozhodnutí žalované uvádí, že žalobce obchází zákon o pobytu cizinců, nicméně oním zákonem o pobytu cizinců rozumí nařízení vlády č. 220/2019 Sb., v účinném

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

znění. Tedy nikoliv zákon o pobytu cizinců. I z toho důvodu je rozhodnutí žalované chybné a špatné.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval tak, aby zjistil stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Provedl výslech žalobce a opatřil si vyjádření škol, které v průběhu svého pobytu na území navštěvoval či hodlal navštěvovat. Na území České republiky žalobce přicestoval na základě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia akreditovaného programu vysoké školy, které ani nezahájil. Pokud má správní orgán v řízení o žádosti dospět k nějakým závěrům, pak musí vycházet ze zjištěných skutečností, které posuzuje v jejich souhrnu tak, jak to učinily správní orgán I. stupně i Komise. V odůvodnění rozhodnutí uvedly, z jakých podkladů při hodnocení žádosti vycházely a k jakým závěrům na základě zjištěných skutečností dospěly. K námitkám žalobce odkazujeme na odůvodnění obou rozhodnutí. Žalobce se omezil na popírání závěrů správních orgánů, aniž by uvedl jakýkoliv reálný argument, kterým by tyto závěry vyvrátil. V zamýšleném studiu, které je podle jeho vyjádření obtížné, může pokračovat v zemi původu v rodném jazyce.

Na případ žalobce lze aplikovat závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku č. j. 2 Azs 325/2020-33 ze dne 26. 2. 2021 týkající se plnění účelu pobytu „studium“, kdy soud mj. uvedl, že *„časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky vedlejší se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.)“*. V řízení o žádosti účastníka řízení šlo o prokázání snahy obejít kvóty stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb. zneužitím povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Zatímco pobytové oprávnění za účelem studia je při předložení příslušných dokladů de facto nárokové, pobyt za účelem výdělečné činnosti si každý stát může regulovat podle konkrétních podmínek.

K námitce odkazující na nesprávnou aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) zákona č. 326/1999 Sb. Komise poznamenává, že toto ustanovení upravuje případy možného obcházení zákona, přičemž výčet možností v něm uvedený je, tak jak uvádí i žalobce, demonstrativní. To znamená, že je lze aplikovat i na konkrétní případ žalobce. V této souvislosti Komise zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ve kterém soud uvedl: *„Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by to odůvodňovaly konkrétní okolnosti věci, žalovaná mohla zaměstnaneckou kartu nevydat, byl-li by k tomu dán některý z důvodů podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. To se týká i jí vyjádřené obavy z obcházení maximálního počtu žádostí podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. prostřednictvím jiných pobytových oprávnění, k níž se připojil také krajský soud.“* Správní orgán I. stupně tedy vycházel z výše uvedeného stanoviska Nejvyššího správního soudu. Možnost stanovit maximální počet žádostí, které lze podat na příslušném zastupitelském úřadu, vyplývá z § 181b zákona č. 326/1999 Sb. Postup správních orgánů při podání nepřijatelné žádosti upravuje § 169h zákona.

6. Vzhledem k uvedenému žalovaná navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Posouzení věci

16. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce se ve lhůtě soudem stanovené nevyjádřil, proto se jeho souhlas v souladu s tímto ustanovením presumuje a žalovaná s tímto postupem ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasila.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

17. Nařídít jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Důkazy přeložené žalobcem (zejména k návrhu na přiznání odkladného účinku) všechny vztahující se ke skutečnostem nastalým po vydání žalobou napadeného rozhodnutí nemohou být s ohledem na koncentraci správního řízení a ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., podle kterého soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu existujícího v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, relevantní.
18. Ze spisového materiálu předloženého žalovanou soud zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem studia s platností od 30. 12. 2021 do 31. 12. 2022, konkrétně jako student kurzu českého jazyka pro další studium akreditovaného studijního bakalářského programu „Informatika/bezpečnost a informační technologie“ Fakulty informačních technologií ČVUT v Praze.
19. Na základě žádosti podané dne 5. 12. 2022 mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu prodlouženo do 31. 8. 2023 za účelem studia akreditovaného bakalářského studijního programu Účetnictví a finanční řízení podniku University College Prague – Vysoké školy mezinárodních vztahů a Vysoké školy hotelové a ekonomické s.r.o. s platností do 31. 8. 2023.
20. Na základě žádosti ze dne 3. 8. 2023 bylo žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní – studijní aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona č. 326/1999 Sb.“ za účelem studia na Vyšší odborné škole cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku s.r.o. s platností do 31. 8. 2024. Toto povolení k dlouhodobému pobytu mu bylo prodlouženo za účelem absolvování kurzů českého jazyka a základních českých reálií na Double Bubble School s platností do 30. 6. 2025.
21. Dne 17. 12. 2024 podal žalobce Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. k zaměstnavateli Tamda Foods s.r.o. na pracovní pozici všeobecní administrativní pracovníci, číslo volného pracovního místa vedeného v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty X.
22. Správní orgán I. stupně si vyžádal informace o plnění účelu předchozího povolení k pobytu účastníka řízení na území.
23. Součástí spisového materiálu je informace Centra celoživotního vzdělávání Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem ze dne 28. 1. 2025, ve které je uvedeno, že žalobce byl účastníkem kurzu českého jazyka od 13. 1. 2022 do 31. 12. 2022, který ukončil v řádném termínu. Ke složení jazykové zkoušky s nepřihlásil. Ze sdělení Fakulty informačních technologií ČVUT v Praze ze dne 5. 2. 2025 vyplývá, že žalobce jejím studentem nikdy nebyl. Součástí spisového materiálu je rovněž sdělení University College Prague ze dne 6. 2. 2025, podle kterého byl žalobce studentem programu Účetnictví a finanční řízení podniku v akademickém roce 2022/2023. Celkový počet získaných kreditů byl 0. Z důvodu nedoložení nostrifikace mu bylo studium ukončeno ke dni 31. 8. 2023. Podle potvrzení Vyšší odborné školy cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku s.r.o. ze dne 10. 2. 2025 byl žalobce studentem 1. ročníku oboru cestovní ruch od 1. 9. 2023. Studium mu bylo ukončeno k 31. 8. 2024 z důvodu nesplnění předepsaných zkoušek. Dne 12. 5. 2025 obdržel správní orgán I. stupně potvrzení společnosti Double Bubble School o absolvování kurzů českého jazyka Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

účastníkem řízení. Společnost se zaměřuje na vietnamské zájemce, kterým se snaží pomoci naučit se český jazyk.

24. Za účelem zjištění stavu věci správní orgán I. stupně vyslechl dne 26. 6. 2025 účastníka řízení v souladu s § 169j odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Do protokolu žalobce mj. sdělil, že do České republiky přijel za účelem studia. Chtěl se věnovat oboru IT, který ho zajímal a byl by potenciálně dobrým zdrojem příjmů. Finančně mu vyhovovalo jít studovat do České republiky. Ke složení jazykové zkoušky se nepřihlásil, neboť měl zato, že pokud bude studovat University College Prague, nebude muset závěrečnou zkoušku vykonávat. Na území pobývá jeho starší bratr s rodinou. Finance, které mu stačí na pokrytí nákladů, dostává od rodičů. V současné době nepracuje, pouze studuje. Následně přehodnotil své záměry a chtěl studovat účetnictví a finance za účelem podpory rodinného podnikání ve Vietnamu. Na University College Prague se zapsal ke studiu. Měl rozhodnutí o přijetí ke studiu, ale nevěděl, v jaké formě bude studium probíhat, jaký bude rozvrh. Protože nemohl studovat, věnoval se samostudiu českého jazyka. Na výuce nebyl, byl jen na vstupním pohovoru. Školné ale uhradil. Dále nastoupil na Vyšší odbornou školu, její přesný název si nepamatuje. Studoval tam obor hotelnictví. Rodina ho opět přesvědčila, aby se věnoval tomuto oboru, protože by mohl potenciálně spravovat ve Vietnamu hotel v rámci rodinného podnikání. Jeho znalost českého jazyka není dostatečná, proto se rozhodl přejít na Double Bubble School a v českém jazyce se zlepšit. Jeho záměrem je pokračovat ve studiu se záměrem získání úrovně znalosti českého jazyka A2, případně B1, s tím, že by chtěl i pracovat. O nostrifikaci svého středoškolského vzdělání dosud nepožádal, neboť nemá překlady dokumentů z Vietnamu. Možnosti studia vysoké školy nezjišťuje s ohledem na nedostatečnou úroveň českého jazyka. U společnosti Tamda Foods s.r.o. by se měl věnovat péči o zákazníky vietnamského původu. Na území České republiky má přítelkyni, se kterou zde plánuje vést život.
25. Dne 22. 7. 2025 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Svého práva ve stanovené lhůtě nevyužil.
26. Správní orgán I. stupně doplnil spisový materiál o sdělení Double Bubble School ze dne 22. 9. 2025, podle kterého účastník řízení dochází na kurzy, které probíhají ve všední dny od 17 00 do 21 00 hod.
27. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 6. 10. 2025, č. j. OAM-79535-36/ZM-2024, zamítl žádost účastníka řízení o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) zákona č. 326/1999 Sb., neboť se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat zaměstnaneckou kartu.
28. Soud o žalobě uvažil následovně:
29. Městský soud v Praze považuje za vhodné konstatovat, že klíčové námitky, které žalobce vznáší proti napadenému rozhodnutí, se shodují s námitkami vyjádřenými v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Jedná se o námitky nedostatečného odůvodnění snahy o obcházení zákona, výklad a aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců se kterými se Komise v napadeném rozhodnutí řádně a dostatečně vypořádala. Žalobce v podané žalobě u všech námitek (kromě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

poslední týkající se nařízení vlády č. 220/2019 Sb.) nepolemizuje se závěry Komise, pouze setrvává na již vyřčené argumentaci uvedené v odvolání.

30. Správní soud ovšem přezkoumává především rozhodnutí a postup žalovaného správního orgánu, žalobce je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí správního orgánu, nikoli opakovat námitky vznesené ve správním řízení (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 249/2016–38, odst. 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č.j. 8 Afs 25/2012–351, odst. 140).
31. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho námitky. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, městský soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné, ztotožňuje se s ním a bere jej za své. K námitkám, které se netýkají polemiky s žalovaným, se proto městský soud vyjádří pouze obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47).
32. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v době podání žádosti, pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
33. Podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona č. 326/1999 Sb. dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu nad 90 dnů, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství nebo pokud byl účelově jmenován členem statutárního orgánu obchodní korporace a jeho činnost jako člena statutárního orgánu obchodní korporace není skutečným účelem jeho pobytu na území.
34. Stěžejní žalobní námitkou vytýká žalobce nedostatek odůvodnění závěrů, které přijaly oba správní orgány a tím, je „obcházení zákona“.
35. V odůvodnění správní orgán 1. stupně poukázal na skutečnost, že žalobce přicestoval na území České republiky v roce 2022 za účelem absolvování vysokoškolského studia, avšak od té doby měnil účel pobytu. Na základě zjištěných skutečností a provedeného výsledku dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia požádal žalobce proto, aby se „dostal“ na území České republiky a jako držitel povolení k pobytu za jiným účelem splnil podmínky pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. V této souvislosti poukázal správní orgán I. stupně na omezenou možnost podávání žádostí o pobytová oprávnění za účelem výdělečné činnosti na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Dospěl k závěru, že cílem účastníka řízení ve skutečnosti není dostudovat a získat v České republice vysokoškolské vzdělání, ale vykonávat zde nekvalifikovanou či méně kvalifikovanou práci, kterou by mohl vykonávat i člověk se základním případně středním vzděláním. Pokud chtěl vykonávat závislou práci při svém studiu, nemusel o vydání zaměstnanecké karty žádat, ale stačilo, aby plnil účel, za kterým mu bylo pobytové povolení vydáno, to znamená nastoupit ke studiu akreditovaného oboru vysoké školy tak, jak v žádosti o vydání dlouhodobého pobytu za účelem studia

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

prohlašoval. Podle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nepotřeboval k výkonu závislé práce ani zaměstnaneckou kartu ani povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně rovněž poukázal na dosažení pouze nejnižší úrovně znalosti českého jazyka za dobu pobytu účastníka řízení na území od ledna 2022 a jeho pasivní přístup k získání nostrifikace svého středoškolského vzdělání. Obcházením zákona se podle právní teorie rozumí jednání či úkon, který není v přímém rozporu se zákonem, ale ve svých důsledcích vede ke zmaření jeho účelu a smyslu. V této souvislosti odkázal správní orgán I. stupně na náleze Ústavního soud ČR ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II.ÚS 119/01. Vstup a pobyt cizince na území České republiky musí být vždy odůvodněn konkrétním účelem a cizinec vždy musí plnit hlavně primární účel, pro který mu byl pobyt povolen.

36. Dne 14. 10. 2025, tj. v zákonné lhůtě, podal žalobce odvolání. Namítal, že jeho výslech nebyl správním orgánem I. stupně vyhodnocován objektivně a že úvahy a domněnky prvostupňového správního orgánu nestačí k závěru o tom, že hodlal od počátku obejít zákon a chtěl ve skutečnosti získat zaměstnaneckou kartu. V jeho zájmu je nedělat nic protiprávního. Snaží se plnit účel pobytu, který mu byl schválen. To, že žádá nyní o zaměstnaneckou kartu, neznamená, že o ni ve skutečnosti chtěl žádat již před svým příjezdem do České republiky. O vydání zaměstnanecké karty žádá v souladu se zákonem 326/1999 Sb., který mu tento postup umožňuje. Se závěry správního orgánu I. stupně nesouhlasil, a nevydání zaměstnanecké karty považoval za nepřiměřený zásah.
37. Z rozhodnutí žalované vyplývá, že přezkoumala rozhodnutí ministerstva a dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval tak, aby zjistil stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., pro své závěry si opatřil dostupné důkazy, konkrétně provedl výslech žalobce a opatřil si informace příslušných škol, které navštěvoval. Žalobce měl také možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit a správnímu orgánu I. stupně sdělit všechny skutečnosti, které považoval za relevantní pro posouzení své žádosti. Komise tak dospěla k závěru, že správní orgán zjistil skutkový stav dostatečně a nevybočuje z mezí správního uvážení. Podstatnou skutečností je fakt, že žalobce na území přicestoval za účelem odborného vysokoškolského studia a ani po 5 letech pobytu na území toto odborné studium nezahájil. Naopak směry studia i jejich úroveň střídal a důvody střídání ve své výpovědi odůvodňoval zájmy rodiny na možnosti uplatnění na území domovského státu. V podstatě zůstal pouze u studia českého jazyka, který by v případě tvrzeného návratu v zemi původu neuplatnil, a právě v tom shledala oprávněně Komise jeden ze základních rozporů vyplývajících z jeho výpovědi do protokolu dne 26. 6. 2025.
38. K námitce nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud přisvědčil závěrům Komise, která poukázala na skutečnost, že do České republiky přicestoval za účelem studia, a možnost studia mu v široké míře byla poskytnuta. Bylo na něm, jak této možnosti využije. Je zřejmé, že za dobu svého pobytu na území účastník řízení navázal i určité společenské vazby. Bylo však na něm, aby vzal v úvahu nejistotu svého pobytového oprávnění na území a své jednání přizpůsobil objektivním skutečnostem.
39. Komise se náležitě vypořádala i s námitkou ohledně nepřezkoumatelnosti závěrů obcházení zákona, když uvedla, že jestliže bylo žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

účelem studia University College Prague ve školním roce 2022/2023, a on toto studium ani nenastoupil, pak po celou dobu tohoto povoleného pobytu neplnil jeho účel.

40. Zákon č. 326/1999 Sb. stanoví pro jednotlivá pobytová oprávnění konkrétní podmínky, přičemž jednou z podmínek je i plnění účelu pobytu, a žalobce stanovená pravidla nedodržel. Podle vlastního prohlášení se věnoval samostudiu českého jazyka doma.
41. I z tohoto jeho jednání lze usoudit na snahu o obcházení zákona, spočívající v setrvání na území za každou cenu. Logickým jednáním, v souladu se zákonem, by byl návrat žalobce do země původu a snaha o realizaci jiným způsobem, např. účastí na podnikatelských aktivitách rodiny, které podle jeho vyjádření motivovaly jeho snahu o studium v České republice.
42. Otázky správního orgánu I. stupně na důvod podání žádosti o zaměstnaneckou kartu v případě, že ji pro svůj pobyt za účelem studia nepotřebuje, jsou důvodné a je na účastníkovi řízení, aby své důvody správnímu orgánu sdělil. V opačném případě by jeho žádost mohla být považována za bezpředmětnou.
43. Komise k námitce žalobce, že jeho postup ve studiu nenasvědčuje obcházení zákona i když de facto žádný postup ve studiu neprokázal, uvedla, že i tato skutečnost, v kontextu s dalšími, je důvodem pro závěr, že účelem jeho pobytu na území České republiky nemělo být od počátku studium. Pokud by tomu tak bylo, žalobce by se po prokázané nemožnosti za období 5 let zahájit odborné studium na vysoké škole mohl vrátit do země původu a zahájit odborné studium tam, případně započít výdělečnou činnost na základě dosaženého vzdělání.
44. Komise za podstatné znaky jednání, které lze označit jako obcházení zákona „považuje:
45. 1) Objektivní skutečností je nemožnost získat pobytové oprávnění v České republice pro státní příslušníky Vietnamské socialistické republiky podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikované pracovní pozice na zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji. Zatímco pobytové oprávnění za účelem studia je při předložení příslušných dokladů de facto nárokové, pobyt za účelem výdělečné činnosti si každý stát může regulovat podle konkrétních podmínek (viz Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2016/801 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair a proti tomu zavedení kvót na pracovní migraci z některých zemí).
46. 2) Za konkrétní okolnosti případu je třeba považovat konkrétní postup účastníka řízení včetně střídání různých vzdělávacích institucí a de facto nulový posun ve studiu i podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, ačkoliv ji pro pobyt za účelem studia nepotřebuje.
47. 3) Jedná se o řízení o žádosti, a proto je i na účastníkovi řízení, aby prokázal splnění podmínek pro její kladné vyřízení.“
48. Správní orgány shledaly, že jednání žalobce ve svém celku od počátku vykazuje znaky obcházení zákona, tedy „postupu podle práva se záměrem dosažení výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího“, kdy účelem jeho pobytu na území není studium (kromě získání jazykových znalostí potřebných k výkonu požadovaného povolání), ale získání povolení k pobytu za účelem výdělečné činnosti (státem regulované pracovní migrace), které

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

by mělo podle všech ukazatelů být i prostředkem k co nejrychlejšímu trvalému přesídlení žalobce na území České republiky. K odkazu žalobce na porušení ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. Komise v rozhodnutí uvedla, že každý případ je posuzován individuálně s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem.

49. Ze důkazní situace popsané v odůvodnění obou rozhodnutí vyplývá, že žalobce obcházel zákon od podání žádosti o pobyt za účelem odborného vysokoškolského studia, ke kterému fakticky nedošlo. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí specifikoval podklady, ze kterých při svém uvážení vycházel a soud po přezkoumání všech ve správním spise založených podkladů a specifikovaných v části konstatující obsah správního spisu konstatuje, že v projednávaném případě správní orgán 1. stupně jakož i žalovaná dospěly oprávněně k závěru, že se jedná o porušení zákona č. 326/1999 Sb. podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) zákona. V řízení o žádosti žalobce správní orgány prokázaly snahu žalobce obejít kvóty stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb. zneužitím povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. K postupu správního orgánu I. stupně Komise případně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ve kterém soud uvedl: *„Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by to odůvodňovaly konkrétní okolnosti věci, žalovaná mohla zaměstnaneckou kartu nevýdat, byl-li by k tomu dán některý z důvodů podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. To se týká i jí vyjádřené obavy z obcházení maximálního počtu žádostí podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. prostřednictvím jiných pobytových oprávnění, k níž se připojil také krajský soud.“*
50. K námitce žalobce vytýkající nedostatečné odůvodnění závěru správních orgánů, že žalobce se dopustil obcházení zákona soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně na str. 8-11 a žalobou napadené rozhodnutí na str. 5. Obcházení zákona ministerstvo i Komise prokázaly výše konstatovanými důkazy bod 19-29 rozsudku, na jejichž základě oprávněně shledaly, což vyplývá z porovnání možnosti získat pobytové oprávnění v České republice pro státní příslušníky Vietnamské socialistické republiky podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikované pracovní pozice na zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji ve srovnání s pobytovým oprávněním za účelem studia, které je při předložení příslušných dokladů ve skutečnosti nárokové, přičemž pobyt za účelem výdělečné činnosti si každý stát může regulovat podle konkrétních podmínek (viz Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2016/801 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí). V řízení bylo prokázáno, že konkrétní postup žalobce projevující se ve střídání různých vzdělávacích institucí a de facto nulový posun ve studiu do dobu 5 let, opravňují závěr správních orgánů, že vysokoškolské studium nebylo záměrem žalobce, ale ten pouze zneužil tento institut povolení k pobytu k faktickému dosažení povolení pobytu za účelem zaměstnání. Současně se jedná o řízení na žádost, které klade důkazní břemeno na žadatele. Z průběhu správního řízení nepochybně vyplývá, že důkazní břemeno žalobce jakožto žadatel neunesl, naopak správní orgány prokázaly, že reálný posun žalobce ve studiu je natolik neprůkazný, když ani dostatečně neovládá český jazyk, že nelze z výsledků žalobcova studia dospět k závěru, že skutečně hodlal v ČR studovat.
51. Komise oprávněně dospěla k závěru, že jsou dány důvody zamítnutí žádosti účastníka řízení o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) zákona č. 326/1999 Sb., a její rozhodnutí soud považuje za zákonné a dostatečně odůvodněné.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

26. Žalobce v řízení na žádost o vydání zaměstnanecké karty neprokázal splnění zákonných podmínek, naopak žalovaná a prvostupňový správní orgán prokázaly, že z celého průběhu pobytu na území ČR vyplývá, že žalobce změnil účel pobytu, když u zastupitelského úřadu podal prvotně (v roce 2022) žádost o povolení pobytu za účelem studia, nikoliv za účelem vydání zaměstnanecké karty (za kterýmžto účelem nebylo možné žádost u zastupitelského úřadu podat). Po 5 letech neúspěšného studia, kdy bylo správními orgány prokázáno, že o vysokoškolské vzdělání fakticky neusiloval, si žalobce podal v roce 2025 žádost o zaměstnaneckou kartu. Skutková situace zjištěná ministerstvem tak prokazuje, že jednání žalobce je snahou o obcházení zákona, neboť z důkazů mj. i protokolu o výpovědi žalobce vyplynulo, že primárním cílem žalobcem nebylo vysokoškolské studium ale získání možnosti pobytu za účelem zaměstnání.
27. Žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou, a protože ani nezjistil ani vady řízení, pro které by bylo nutné rozhodnutí žalované zrušit, žalobu zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. března 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.